post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions

vida del concili

Nº. 69 (Post-Concili) 12 de febrer de 1.966

L'afer de Polonia

La crisi present que hi ha entre l'episcopat de Polònia i el govern del país, ens fa recordar aquestes dates:

- 14 de setembre de 1945: Varsòvia denuncia el concordat de 1925. Política posterior d'eliminació de l'Església de la vida política i de laïcització de les escoles i dels fidels.
- 14 d'abril de 1950: L'episcopat firma un acord de compromís que el govern no respecta. A continuació es registren molts actes de represàlies contra persones eclesiàstiques.
- 3 de juliol de 1952: Clausura de seminaris menors d'Ordres religioses.
- 9 de febrer de 1953: Decret que reglamenta el nomenament per als càrrecs eclesiàstics. El cardenal Wyszynski protesta.
- 26 de setembre de 1953: Arrestament del cardenal.
- Octubre de 1956: A la memòria de la "revolució d'octubre" és alliberat el cardenal primat.
- Setembre de 1958: Amenaces referents a l'ensenyament religiós.
- 26 de març de 1959: Incidents violents a Krasnik on els catòlics defensen una capella.
- 30 d'abril de 1960: Violents incidents a Nowa Huta on el règim ha de fer ús de la força per a apropiar-se un terreny que pertany a una església.
- 16 de juliol de 1961: Es prohibeix l'ensenyament religiós a les escoles i el govern intenta reglamentar l'ensenyament del catecisme a les esglésies.
- Començament de 1962: El govern dóna el seu acord per al nomenament de nous bisbes.
- Març de 1962: Vot d'una llei que reglamenta severament les reunions, i també les processons i les pelegrinacions. Clausura de seminaris menors.
- 16 de juliol de 1962: Protesta de l'episcopat.
- Novembre de 1962: Zawieyski, membre del consell d'Estat és rebut per Joan XXIII. Es comença a parlar d'un possible concordat.
- 26 d'abril de 1963: Trobament entre Gomulka i el cardenal Wyszinski.
- Juny de 1963: Reunió de la comissió mixta Església-Estat.
- 28 d'agost de 1963: Carta pastoral de decepció dels bisbes davant

- 1964: Conversa Pau VI - Zawieyski.

- 29 d'abril de 1965: L'episcopat, en carta dirigida al govern, fa un balanç dels atemptats contra la llibertat religiosa.

L'actitud de l'episcopat de Rhodesia

La independència proclamada unilateralment, el dia 11 de novembre de 1965, a Rhodèsia, pel primer Ministre Ian Douglas Smith, esdevé una clara manifestació de voluntat de domini de la raça blanca sobre la raça de color.

"Cuadernos para el diálogo" -- 26, 1965 -- comenta: "En cierto sentido, la situación de los "pieds noirs" argelinos se repite, porque también ahora la minoría rhodesiana blanca -- 220.000 individuos sobre una población total de 4.240.000 -- afirma dramáticamente su calidad de africanos. Y también ahora, como en Argelia, esta afirmación de africanidad para los blancos allí radicados parece tener un sentido excluyente. A no ser que implícitamente se piense que la inmensa mayoría negra no es africana por ser de peor calidad. O que, más crudamente y como consecuencia, se quiera reconstruir una situación interesadamente espartana (...)
"En el panorama internacional hay un nuevo foco de perturbación. Lo curioso es que determinados comentaristas de nuestra prensa diaria subviertan el punto de vista y piensen que la perturbación estaría en no permitir a Rhodesia seguir por el camino elegido de privación de los más elementales derechos humanos. Así, hemos leído afirmaciones como las siguientes: ".. la población blanca suma 300.000 hombres, pero en sus manos está la parte más rica y activa de la economía nacional: la agricultura huc l'expressió d'iniciativa privada i comença a suscitar un odi injust i indiscriminat contra tots els patrons.

(Croissance des jeunes nations, nº. 51, gener 1966)

RETALLS - RETALLS - RETALLS - RETALLS - RETALLS - RETALLS -

NOVES EN XIFRES.

Les religions en el món

Cristians:	914	milions :	539 milions de catòlics
			142 milions d'ortodoxos
			233 milions de protestants
Musulmans:	436	milions	
Budistes:	393	milions	
Hindús:	359	milions	
Jueus:	12,5	milions	

Advertiment: La població mundial és de 3.000 milions d'homes.

Sobre el Concili

Des de l'onze d'octubre de 1962 fins al 8 de desembre de 1965, els Pares conciliars han fet 6.000 intervencions orals i escrites

Han votat 521 vegades.

Han entregat 1.200.000 butlletins.

En el curs de les quatre sessions, han mort 234 pares conciliars:

12 cardenals; 68 arquebisbes; 148 bisbes; 3 prefectes apostòlics; 3 superiors d'Ordres religioses.

En aquest temps, la Santa Seu ha hagut de pagar 6.000 milions de lieres per a ajudar uns 1.000 pares conciliars que no podien suportar les quantitats corresponents de viatges i d'estada.

A la Primera Sessió: 1.400 periodistes al Concili

A la Quarta Sessió : 2.646 periodistes.

Diàriament es distribuïren comunicats en italià, francès, alemany, anglès, castellà, portuguès, polonès, àrab i xinès.

post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions

vida del concili

Nº. 70 (Post-Concili) 19 de febrer de 1.966

EDITORIAL.-

No és una casualitat que, d'una manera o d'una altra, quasi bé totes les notícies recollides en aquest número facin referència al Concili.

El Concili ha estat un esdeveniment eclesial, amb importants ingredients penitencials. Ha estat un veritable acte de fe de l'Església, amb tot el que de canvi interior comporta la fe. Per això, no és estrany que, en l'Església postconciliar, vagin apareixent successivament repercussions del Concili sobre la vida ordinària de la comunitat cristiana: si la conversió ha estat autèntica, els fruits ho han de donar a conèixer.

La pàgina central d'aquest número ha estat dedicada a la primera reunió de la Comissió central postconciliar. Esperem que les notícies de casa nostra puguin aviat predominar. La reunió dels bisbes del nostre país, amb l'objecte de constituir la Conferència episcopal i de prendre les primeres mesures col.legials, ens ho fa augurar.

C. M.

EL CONCILI I EL CONCORDAT

Mons. Mauro Rubio, bisbe de Salamanca, ha estat interrogat per "El Norte de Castilla" sobre aquesta qüestió. La resposta la publica l'esmentat diari, el dia 6 de febrer: "Nuestro concordato está de acuerdo con dos puntos importantes de la declaración sobre la libertad religiosa. En ésta se admite la compatibilidad de tal libertad con la confesionalidad del Estado y la posibilidad, por tanto, de un régimen confesional. La formulación de otros aspectos de dicho concordato tendrá que revisarse en orden a salvaguardar la independencia de la Iglesia respecto al Estado, no solamente en el terreno de los principios, sinó en el de los hechos. En cuanto a las necesarias modificaciones, opino modestamente que el concordato tendrá que acomodarse a la tutela de la libertad religiosa de personas y comunidades, no sólo privada, sinó pública, que reconoce la declaración conciliar. Tendrá también el concordato que recoger en su articulado la afirmación del decreto sobre la función pastoral de los obispos, de que debe ser solamente la Iglesia la que tramite el proceso completo de creación de los obispos".

("Ecclesia", 19-2-1966).

MONS. LE CORDIER, AUXILIAR DE PARIS I SOTSEGRETARI DE LA COMISSIÓ CENTRAL POSTCONCILIA

LA COMISSIÓ CENTRAL POSTCONCILIAR

A partir del dia 1er. de febrer d'aquest any, s'ha reunit a Roma la "Comissió central per a la Coordinació dels treballs postconciliars i la interpretació dels secrets del Concili".

Aquesta comissió està formada pels cardenals que composaven la Comissió Coordinadora del Concili: Cicognani, Liénart, Agagianian, Lercaro, Urbani, Confalonieri, Doepfner, Suenens, Roberti. A aquest ha estat afegit el cardenal Tisserant, copresident d'aquesta Comissió conjuntament amb el cardenal Cicognani, i el secretari general, Mons. Felici, amb veu i sense vot.

El seu objecte general és doble, tal com ho indica la denominació amb la qual és designada: coordinar els treballs de les comissions postconciliars, interpretar autènticament els documents del Concili.

LA PRIMERA REUNIÓ

Segons "L'Avvenire d'Italia", 4-2-1966, els punts principals de l'ordre del dia de la primera reunió d'aquesta Comissió eren:

1. Determinar els límits dels propis poders.
2. Decidir el mètode d'intervenció en la interpretació dels decrets en forma preventiva, amb el risc de descoratjar les iniciatives, o en forma successiva, corregint determinades desviacions que exorbitin o restringeixin el sentit dels textos, dissipant els dubtes i responent a les interrogacions que facin les conferències episcopals. El risc d'aquest segon mètode, sempre segons "L'Avvenire d'Italia", era el de concedir espai a interpretacions abusives que, quan estan divulgades, són difícilment reductibles.
3. Un projecte de treball pel període postconciliar, tant de cara a la mateixa comissió central, com en referència a cada una de les Comissions postconciliars.
4. Interpretació d'alguns passos dels documents conciliars: accepcions ambigües d'alguns documents, particularment sobre la Divina Revelació, i sobre l'Església en el món d'avui.
5. Segons "Informations Catholiques Internationales" (15.2.1966), la Comissió Central ha decidit, a més, reunir-se regularment, cada mes si és possible.

LA TASCA PRINCIPAL: LA INTERPRETACIÓ DELS TEXTOS CONCILIARS

"Sense traicionar el secret del nostre ordre del dia, puc respondre. Ve't aquí el que va dir el Sant Pare: 'Una doble tasca és exigida a la vostra Comissió central: primer de tot, la interpretació dels textos del Concili; i, segonament, la preparació de tot el que és necessari per a posar-los en pràctica. La primera tasca és pròpia de la vostra Comissió: us és confiada i sereu així els col.laboradors de la Santa Seu en una matèria molt important. Cal fer el que calgui per tal d'evitar que neixin dubtes sobre els decrets del Concili, o bé que qualsevol els judiqui o els deformi segons el propi arbitri."

EL PROCEDIMENT

"Cada vegada que un bisbe, o un episcopat, o teòleg, o una de les Comissions postconciliars metran a la nostra Comissió central una qüestió farem estudiar per bisbes, teòlegs, canonistes... si és possible, hauran participat en els treball la Comissió o de la Subcomissió conciliar afect per l'esmentada qüestió. Quan hi hagin estat re llits els elements d'informació, nosaltres els e diarem, personalment i en grup, amb el concurs d' perts, i, plegats, cercarem quin ha estat exactan el pensament del legislador".

L'ALTRA TASCA: COORDINAR I ESTIMULAR

"Certament, cada una de les Comissions postco liars exerceix plenament la seva competència, p és evident que els treballs del conjunt han de harmonitzats i homologats abans de ser impressos. 'vacatio legis' (temps en què la llei queda suspe en el seu exercici) ha de durar fins el dia 29 del de juny, a fi de permetre a les Comissions que pre rin decrets i normes d'aplicació. Però aquest per de de temps és relativament curt; és precis, donc que els treballs siguin duts a terme d'una manera forme i que els documents siguin publicats dins d' inspiració coherent.

DOS EXEMPLES

Tothom pot comprendre la importància de la func de la Comissió postconciliar de la revisió del Co de Dret Canònic. Ella establirà les normes regula res de la vida de la comunitat eclesiàstica. Té r d'interès l'afirmació del paper de control que l missió central té sobre la labor de la Comissió d revisió del Codi.

"La Comissió de revisió del Codi de Dret Canòni té competència per a traduir en termes jurídics l decisions del Concili. La Comissió central té com tència per tenir garanties que aquesta traducció fórmules jurídiques sigui plenament conforme al tex i a l'esperit del Concili, a la jerarquia dels val

= = = = = = = = = =

"El decret sobre els preveres (núm. 7) preveu l constitució d'un grup (coetus) o Consell del "presb terium": la determinació d'això correspon a la vega a la Comissió de revisió del Codi de Dret canònic i la Comissió de govern de les diòcesis (fixem-nos q la Comissió del clergat no ha estat refeta en el po concili, però tal vegada hi ha alguna cosa en prepa ció en aquest important sector). La comissió centr coordinarà tot això".

DE LA PRIMERA REUNIÓ D'AQUEST ORGANISME

J. Pillisier, a "La Croix" (17-2-1966)

LA PUBLICACIÓ DE LES ACTES DEL CONCILI

En el seu discurs d'obertura de la reunió, Pau VI va encomanar a la Comissió central la publicació de les Actes del Concili, en diverses llengües. Un exemple del treball considerable de revisió, propi d'aquesta Comissió:

"Fa només quinze dies que ha acabat d'estar a punt l'acta de l'última Congregació general, del dia 7 de desembre. Cal saber que els serveis administratius i tècnics del Concili estaven perfectament concebuts i mecanitzats; només han tingut una fallada(...), quan una màquina electrònica va 'oblidar' d'absorbir uns quaranta cartrons."

PUBLICACIÓ CRITICA DELS TEXTOS CONCILIARS

"Una altra missió important, de caràcter científic, ens pertoca: encarregar-nos de les edicions científiques dels textos conciliars, verificar una per una les referències bíbliques (n'hi han molts milers). Malgrat la cura de la Políglota Vaticana, en la impressió dels darrers documents lliurats als Pares s'hi han escapat algunes inexactituds, en la pressa dels últims treballs

"Han de ser verificades, igualment, les cites dels Pares. Efectivament, han estat extretes de col.leccions diferents: Migne, 'Sources chrétiennes', obres alemanyes, etc., de diversa qualitat. Caldrà aplicar aquí les regles rigoroses d'una mateixa disciplina".

ELS DIRECTORIS

L'article 44 del decret sobre la funció pastoral dels bisbes, preveu la publicació de Directoris generals, per als bisbes i preveres, perquè realitzin més fàcilment la seva missió. En concret, preveu també la publicació de Directoris per a categories especials de fidels, i un Directori de l'ensenyament catequètic del poble cristià.

"Tenim aquí el cas típic de l'immens treball que cau sobre les Comissions, i, sobre el qual, la Comissió central ha d'establir una jerarquia d'urgències."

ELS SECRETARIATS ROMANS INDICATS PELS DOCUMENTS CONCILIARS.

"el número 26 del Decret sobre l'Apostolat dels laics suggereix la institució a Roma d'un Secretariat especialitzat. El número 90 de la Constitució pastoral sobre l'Església en el món d'avui expressa el desig d'un organisme anàlog per a afavorir el "desenvolupament". Convé, en conseqüència, estudiar les modalitats pràc - tiques segons les quals aquests Secretariats podran ser creats en la Santa Seu."

A PARÍS, SIS COMISSIONS PER L'APLICACIÓ DEL CONCILI.

Cent cinquanta-vuit membres del clericat de París, la majoria d'ells (95) elegits pels seus col.legues per a formar el grup d'estudis i d'investigacions per l'aplicació del Concili (G.E.R.A.C.), han celebrat la seva primera reunió de treball el divendres, dia 11 de febrer. En el curs d'aquesta reunió, han estat constituïdes sis comissions: la del presbiteri i el bisbe; la del ministeri pastoral i de la comunitat cristiana; la del sacerdot i del laicat; la del sacerdot davant del món modern; la del món no creient i de l'evangelització; la del sacerdot i els joves.

Havia estat prevista una setena Comissió, del sacerdot i l'ecumenisme, però no va ser establerta per manca de candidats.

("La Croix", 13-14.2.1966)

Els membres del GERPAC, entre els quals hi ha també religiosos, són: 45 degans, 25 rectors, 35 vicaris, 11 del món escolar catòlic, 7 del món escolar públic, 4 dels hospitals, 30 diversos.

("La Croix" ,17,2.66)

MONS. GARRONE, A LA CONGREGACIÓ DE SEMINARIS.

El nomenament de Mons. Gabriel Garrone com a Pro-Prefecte de la Congregació de Seminaris ha despertat un gran interès i una profunda alegria en els ambients catòlics. Mons. Haubtmann, director del secretariat de l'opinió pública de l'Episcopat francès, i pro-rector de l'Institut catòlic de París, ha manifestat a "Témoignage chrétien" que aquest nomenament li sembla d'una enorme importància: "Primer de tot, és un pas cap a la internacionalització de la Cúria (...). Per altra part, es tracta d'un lloc clau, amb ramificacions importants en la major part dels dicasteris més importants. Es, doncs, un senyal clar de la voluntat de Pau VI de convertir en fets les decisions conciliars".

La revista esmentada comenta que Mons. Garrone no es limitarà a ser un adjunt passiu del cardenal Pizzardo. "La funció que li és escomanada, comparada per alguns amb un veritable ministeri d'Educació nacional, és considerable".

("T.C." , 10-2-1966)

LES REFORMES CONCILIARS A LES DIOCESIS.

El cardenal Bueno Monreal, de Sevilla, ha publicat a principis de l'any 1966 una exhortació pastoral dirigida als seus sacerdots, on anuncia un conjunt de disposicions tendents a preparar la necessària renovació de la diòcesi.

Anuncia en primer lloc la celebració d'un Sínode diocesà, per tal de planejar comunitàriament la renovació conciliar. La Comissió preparatòria del Sínode serà elegida democràticament pels sacerdots.

Manifesta la voluntat d'incorporar sense tardar el presbiteri a la tasca del règim de l'Arxidiòcesi, amb la consegüent designació d'un Consell de sacerdots, representatiu del conjunt del presbiteri, que ajudi efectivament el Prelat amb iniciatives i consells.

Es proposa, finalment, constituir el Consell Pastoral, amb sacerdots, religiosos i seglars, per tal de planejar i estudiar les obres exigides per l'acció pastoral, i de dirigir la seva realització.

("Ecclesia", 5-2-1966)

ESGLESIA I POLITICA

Juan Manuel de Córdoba, ha publicat a "Signo" (12-19.2.1966) un comentari discret i matisat a les afirmacions del Marqués de Valdeiglesias, en la Comissió de les Corts encarregada de revisar el projecte de llei de premsa. Les afirmacions del Marqués, tal com les va transcriure la premsa del dia 4 de febrer, eren: "En hipótesis se me ocurre decir que si un día se produjese un choque entre las normas del Concilio y los Principios del Movimiento, yo, lamentándolo mucho, estaría con estos Principios".

El títol de l'article no deixa de ser agut: "Ya salió aquello".

Referint-se, en general, a aquest problema, el bisbe de Salamanca, D. Mauro Rubio, ha fet les següents afirmacions, en una entrevista a "El Norte de Castilla" del 6-2-1966: "En la vida pública, pienso que se impondrá necesariamente una confrontación de nuestras estructuras y ordenamiento político-social con la doctrina conciliar contenida en la Constitución pastoral de la Iglesia en el mundo presente."

Entre les conseqüències del Concili sobre la vida religiosa del país, digué en les mateixes declaracions que un resultat seria "una religión 'exenta', independiente de condicionamientos culturales, nacionales, de clase social... De compromisos, en una palabra, que no sean estricta y directamente religiosos. Una religión 'despolitizada', libre de implicaciones políticas, trascendente a toda clase de regímenes, con capacidad misionera para güelfos y gibelinos, para rojos y blancos" ("Ecclesia", 19-2-1966)

EN EL CONCILI, ES VA IMPOSAR LA REALITAT

El bisbe de Salamanca, D. Mauro Rubio, ha declarat a "El Norte de Castilla" que, segons ell, els trets dominants del Concili havien estat quatre: "En cuanto a la 'actitud' general de la Iglesia: el descenso a la realidad desde el mundo abstracto. Había dos mundos en el Concilio: uno, el que vivía en el mundo de los conceptos; otro, en el de la realidad. Se ha impuesto este último. En cuanto a la 'acción' de la Iglesia: la idea de corresponsabilidad. Piénsese en la colegialidad, en el decreto de seglares, en el de misiones, etc. En cuanto a la 'postura' de la Iglesia con el hombre actual: diálogo, sobre todo con el de buena voluntad. En cuanto a la 'relación' Iglesia-mundo: catolicismo eficaz en la construcción del mundo. Catolicismo de compromiso". ("Ecclesia", 19-2-1966)

CHARLES MOELLER, A LA CONGREGACIÓ PER LA DOCTRINA DE LA FE

"L'Avvenire d'Italia", en comentar en l'edició del 13-2-1966 el nomenament de Charles Moeller com a sotsecretari de la Congregació per la Doctrina de la Fe, antic Sant Ofici. "L'elecció del canonge belga és interpretada com una confirmació de constituir, en la Congregació de la Doctrina, una mena d'estructura 'cultural', diu el comentarista. El nomenament de Charles Moeller, segueix dient, és "un testimoni de la voluntat de Pau VI d'honorar les 'intel.ligències' de l'Església i d'establir, fins i tot en les institucions romanes, un diàleg obert entre l'Església i la cultura moderna".

René Laurentin, a "Le Figaro" (16-2-1966), feia aquest comentari entorn a aquest nomenament: "Aquesta obertura de la primera Congregació romana a la investigació teològica, en la doble obertura a les fonts evangèliques i a la vida dels homes d'avui, no és ja una frase sobre el paper. Té un rostre humà".

Hogar del Libro, S. A. - Vergara, 3 - Barcelona-2
Degudament autoritzat. Amb llicència eclesiàstica. Dipòsit legal N.º B. 24746 - 1964

post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions

vida del concili

Nº. 71 (Post-Concili) 26 de febrer de 1.966

de l'episcopat francés

Mons. Guerry es retira

Conseqüent amb les seves conviccions, Mons. Guerry, arquebisbe de Cambrai (França), deixa la seva diòcesi en complir els 75 anys. Home ben conegut, Mr. Guerry, havia advocat, en el Concili, per la jubilació dels bisbes. Serà substituït pel seu coadjutor.

Un bisbe desfila en una manifestació de reivindicació obrera

A Toulon (França), la crisi de l'empresa de construcció naval "Forges et Chantiers de la Méditerranée" (FCM), ha creat un greu problema als 45.000 habitants de la vila de La Seyne, que depenen totalment de l'activitat de les FCM.

El diumenge, dia 6 de febrer, el bisbe de Toulon-Fréjus, va fer llegir a totes les parròquies de la regió de Toulon un comunicat en el qual evocava l'angoixa de les famílies afectades per la crisi: "Qualsevulla que sigui la nostra situació, deia el bisbe, no tenim dret de restar insensibles davant d'aquest sofriment".

Una manifestació de marxa sobre Toulon va ser organitzada el dia 8, dimarts. Va ser presidida per les autoritats civils de Toulon i La Seyne. El bisbe, Mons. Barthe, va desfilar també, conjuntament amb el seu Vicari general, a la presidència, al costat de Edouard Soldani, president del Consell general (socialista) i de Toussaint Merle, alcalde de La Seynne (comunista). Parlant d'aquest acte, va dir el prelat: "Es normal que el bisbe es trobi amb aquells qui cerquen un pervindre millor".

("La Croix, 9-2-1966, i
"Témoignage Chrétien", 10-2-1966)

C.M.

Relleu en el Consell Ecumènic d'Esglésies

Del 8 al 17 de febrer s'ha reunit a Ginebra el comitè central del Consell Ecumènic d'Esglésies. Aquesta associació fraternal d'Esglésies fou fundada l'any 1948 a Amsterdam, i en els menys de vint anys d'existència ha fet un larg camí i ha aconseguit importants resultats.

El pastor Visser't Hooft, fins ara secretari general d'aquest Consell Ecumènic, ha estat rellevat del seu càrrec. La nova elecció, recaiguda en la persona del Sr. Carson Blake, presbiterià nordamericà, va haver de salvar les dificultats provinents de la duplicitat de tendències o tradicions --ortodoxa i protestant, en general-- que calia harmonitzar i satisfer. El nou secretari, nascut l'any 1906, després d'exercir com a professor i pastor de parròquia, fou designat secretari general de l'Església presbiterana unida, l'any 1951. Intervingué aviat en els treballs del Consell Ecumènic, encarregant-se l'any 1954 de les finances.

El seu nomenament sembla confirmar la importància que el Consell atribueix a les tasques en servei de la humanitat, com a manifestació de caritat i testimoniatge.

Col.laboració entre l'Església Catòlica i el Consell ecumènic

Precisament en aquests dies s'anuncia una presa de contacte entre personalitats representatives oficials, en una reunió de tres dies, en el curs de la qual s'estudià la possibilitat de realitzar una col.laboració més estreta entre tots els cristians en el terreny dels socors d'urgència i del sosteniment de programes de desenrotllament econòmic. Concretament s'ha pensat en les víctimes de la guerra en el Vietnam, i en les de la fam a l'Índia. S'expressà el desig que aquesta col.laboració s'estengués a d'altres regions i a d'altres necessitats. "La mateixa natura del moviment ecumènic demana encetar sempre noves iniciatives", digué Visser't Hooft.

Balanç d'un any de treball en el grup mixte catòlics-consell ecumènic

Aquest grup mixte de treball està compost de vuit membres representants del Consell Ecumènic d'Esglésies, i de sis catòlics.

Una de les seves preocupacions és trobar una litúrgia i unes pregàries comunes, a les quals poguessin participar tots els presents als encontres ecumènics. Existeix un projecte que permetria a l'Església catòlica participar a la pregària i a la litúrgia de les assemblees ecumèniques.

Es recomana una col.laboració teològica més gran, mitjançant una comissió que treballaria sobre el tema "catolicitat i apostolicitat". Igualment es recomana una acció i un testimoniatge comuns en els terrenys de la filantropia, de la pau internacional, de la justícia, etc.

També s'ha afrontat qüestions més delicades, com la dels matrimonis mixtes, la tensió que apareix en determinats territoris missionals a causa de certes formes de proselitisme. S'ha examinat el rol dels laics, el rol de la dona en l'Església i en la societat, i els socors d'urgència i l'ajuda al desenvolupament, que han portat a l'acció conjunta pel Vietnam, l'Índia i l'Àfrica.

La propera assemblea general del Consell Ecumènic d'Esglésies

La pròxima assemblea general del Consell Ecumènic d'Esglésies està programada pel juliol de 1968 a Upsala, Suècia, i tindrà per lema aquesta paraula de l'Apocalipsi: "Torno a fer noves totes les coses" (21,5). Es tracta de mostrar el renovellament constant de l'Església. Els principals temes a tractar dins d'aquesta línia general seran la unitat de l'Església i la seva natura missionera, el rol de les Esglésies en la transformació de la societat i en les relacions internacionals, el culte a Déu en una època secularitzada, així com les aplicacions pràctiques dels problemes examinats.

El Vaticà II vist d'Atenes

El professor Alivisatos, catedràtic de teologia a la universitat d'Atenes, procurador reial prop del Sant Sínode de l'Església ortodoxa, i personalitat significada en el moviment ecumènic, ha publicat en dos articles les seves impressions sobre el concili Vaticà II:

"Ha estat un dels fets religiosos més importants del nostre segle i que nosaltres, a causa de les nostres misèries eclesiàstiques i polítiques, hem deixat passar sense posar-hi atenció".

El concili ha fet augmentar el prestigi extraordinari de l'Església catòlica en el món, però ha aconseguit sobretot acostar-se al poble, que fins aquell moment havia restat a distància per la mentalitat medieval dels seus caps.

"Pel to d'aquest concili, l'Església catòlica romana, de catòlica s'ha convertit indiscutiblement en ecumènica".

"Mai un cos eclesiàstic d'aquestes dimensions (2.500 membres) no havia exercit una autocrítica tan sincera ni emprès una reorganització tan amplia com aquest concili". "El concili ha superat totes les esperances, fins les més optimistes". "La tasca teològica i eclesial acomplerta és veritablement enorme".

"Aquest concili ha parlat, o almenys s'ha esforçat sincerament a parlar sense segones intencions i sense hipocresia a l'home actual".

"El Concili Vaticà II ha demostrat que l'Església catòlica és una Església vivent".

Un representant del Patriarcat de Constantinoble a un ritus catòlic

Per primera vegada, el Patriarcat de Constantinoble ha enviat un representant - el sots-secretari del Sant Sínode-- a participar a una cerimònia a l'església greco-catòlica d'Estambul. A l'acabament de la litúrgia, el cor ha entonat la invocació tradicional, mencionant el Papa i el Patriarca.

Exequies ecumèniques

En la catàstrofe de Feyzin van morir-hi cinc bombers originaris de Lyon, quatre catòlics i un protestant. Els funerals van tenir lloc a l'església de Sant Joan, i d'acord amb els desigs de llurs respectives famílies, l'arquebisbe cardenal Villot i el pastor regional Atger, van decidir reunir en una sola cerimònia religiosa les pregàries litúrgiques de les dues confessions, testimoniejant també així el nou clima creat pel Concili Vaticà.

UNIFICACIÓ A MOSCÚ

A Moscú ha estat designat Kuroedov com a president del "Consell pels afers religiosos". Aquest nou organisme prendrà compte de tots els afers religiosos, essent el resultat de la fusió de l'antic "Consell per l'Església ortodoxa" i del "Consell pels cultes religiosos" que s'encarregava de les altres confessions.

LLIBRES SUBVERSIUS

Novament altres sacerdots han estat arrestats a Hongria sota l'acusació de complot i activitats subversives, "corrupció ideològica del jovent". Heus ací alguns títols dels llibres "subversius" que estaven en poder dels sacerdots: "La més bella història. Vida de Jesús pels infants", de Courtois. "Díganos la verdad", per a nois i noies, del P. Pereira sobre iniciació sexual. "Crist viu en mi", d'Auffray. I semblants.

COL.LABORACIÓ DIOCESANA

El cardenal Silva, de Xile, ha constituït tres consells, que tindran reunions periòdiques, els quals l'ajudaran en la direcció de la seva diòcesi: un serà de sacerdots (28 membres), ul altre de religiosos (7 membres) i un tercer de seglars (18 membres).

MORT DEL P. CAMILO TORRES

El capellà Camilo Torres, que havia deixat l'exercici del sacerdoci amb l'intent d'estimar més els seus compatriotes fent-los promocionar humanament, i que àdhuc s'havia passat a la lluita armada sota la forma de "guerrillas", ha resultat mort en un encontre amb l'exèrcit colombià, prop de San Vicente. Van produir-se morts entre el cos oficial així com també tretze difunts entre els "guerrilleros". Un dels 13 era l'ex- P. Torres.

Colombià de naixença, havia estudiat a Lovaina. Tornat al seu país fou designat professor a l'Escola nacional d'administració pública. Manifestà llavors les seves tendències esquerranes.

L'any 1965 intentà la creació d'un front unit que recollís totes les forces de l'oposició contra les forces de la dominant oligarquia. La jerarquia colombiana, representada sobretot pel cardenal Concha, no compartia absolutament els punts de vista del P. Torres. Va dimitir, i fins abandonà l'exercici directe del ministeri sacerdotal. Les forces de la policia el cercaven i li entrebancaven els passos. Una declaració seva als diaris, feta pública el passat 7 de gener, feia saber la seva decisió de passar-se a la "guerrilla" en la selva.

A.M.

Hogar del Libro, S. A. - Vergara, 3 - Barcelona-2
Degudament autoritzat. Amb llicència eclesiàstica. Dipòsit legal N.º B. 24746 - 1964

post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions

vida del concili

Nº. 72 (Post-Concili) 12 de març de 1.966

TERCER MÓN

L'Índia i el problema de la fam

El nostre món s'està sensibilitzant sobre el problema de la fam a l'Índia. Extraiem aquestes notes de "La Vie catholique" (9-2-66, p.28-29)

■ 1. Les causes: un fenòmen climàtic

"El vent del mar, el monsó, que havia de portar aigua abundant no s'ha produït; els meteoròlegs n'estan perplexos".

■ 2. Les previsions

El professor Dumont, francès, creu que una fam terrible es precipitarà abans de l'any 1980 sobre la generalitat de nacions subdesenrotllades si no canvia l'orientació dels governs.

■ 3. Els remeis a escala humana

- Els governs de les nacions joves haurien de concedir absoluta prioritat a la política d'inversions útils.
- Els governs dels països rics haurien de deixar-se de bombes, de cohets i de satèlits.
- És qüestió d'adobs: "Un o dos milions de tonelades d'amoníac asseguraven la satisfacció de les necessitats alimentícies de l'Àssia".

El problema de l'Índia està sensibilitzant el món. La FAO considera que "assolirà un volum desconegut en els temps moderns". Per això ha començat l'acció a tot arreu.

1. A Espanya, la Campanya està en marxa, una campanya potser massa immediatista, que no fa prendre prou consciència de les causes i els remeis estructurals.
2. A França, el "Comité catòlic contra la fam i per al desenvolupament" ha llençat l'slogan "Justícia per als nostres germans" i pren consciència cada vegada més que el problema fonamental es juga en el terreny del desenvolupament.
3. Els catòlics francesos voldrien enviar aquest any a l'Índia 12.000 tonelades d'arrós (l'aliment d'una ciutat de 10.000 habitants durant un any). El 26 de febrer va tenir lloc l'embarcament de la primera tramesa: 100 tonelades, a càrrec dels catòlics de Marsella.
4. La "Caritas internacional" ha adquirit 90 camions destinats al transport dels aliments enviats a l'Índia. Diumenge, 27 de febrer, el Papa en va beneir 72 a la Plaça de St. Pere. Els altres 18 es munten directament a Calcuta.
5. El 24 de febrer el Papa, va rebre el nou ambaixador del Pakistà i va demanar que cessessin les divergències entre aquest país i l'Índia "per tal que tot el que es gasta per matar i destruir sigui dedicat a alleujar els pobres i a resoldre el problema de la fam".
6. Alguns observadors s'interroguen sobre la poca coordinació d'esforços: El Papa i els catòlics, els altres cristians, la Creu Roja... No hi hauria a fer una acció unida, de tots els homes de bona voluntat, més forta i efectiva, menys "personalitzada" i més humil?
7. Potser una primera resposta ens la doni el comunicat de Mr. Rodhani, president de "Caritas International" (Le Figaro 26/2/66)

"Els estudis conjunts fets a Ginebra per membres del Consell ecumènic de les Esglésies i de l'Església romana, han tingut un ressò que portarà més endavant --entre d'altres resultats-- a una coordinació dels treballs d'auxili i d'ajut al desenvolupament".

ROMA. La disciplina penitencial

El 17 de febrer, l'"Osservatore Romano" promulgava la Constitució apostòlica "Paenitemini" sobre el valor de la penitència individual en la vida de l'Església.

1. La penitència té un paper de primera importància. El seu sentit religiós es manifesta més i més al llarg de l'antic testament, com a valor personal, comunitari i social i com a medi de santificació personal i d'intercessió per al poble.
   Ja Crist practica i ensenya la penitència. El baptisme incorpora l'home a Crist configurant-lo amb la seva passió, mort i resurrecció. Cada cristià ha de seguir el Mestre i participar en els seus sofriments; la seva penitència té relació profunda amb tota la comunitat eclesial. La missió de dur en el cos i en l'ànima la mort del Senyor afecta tota la vida del batejat, en tots els seus moments i expressions.

2. Però el caràcter eminentment religiós i interior no atenua la pràctica externa de la penitència; al contrari, l'Església n'ha de cercar expressions sempre noves i adaptades a cada època i que comportin un veritable ascetisme físic: la mortificació del cos no és condemna de la carn sinó alliberació de l'home.
   L'Església ens invita a acompanyar la conversió interior de l'esperit amb l'exercici voluntari d'obres externes de penitència: tots els homes (aspecte penitencial dels deures del propi estat, del treball i de la convivència); els malalts i sofrents; els sacerdots particularment associats amb Crist.
   A tots toca, a més, afegir actes voluntaris de penitència en la línia tradicional (oració - dejuni - caritat), particularment en temps de Quaresma.

3. La disciplina queda totalment reorganitzada:
   - el temps de Quaresma conserva caràcter penitencial
     dejuni i abstinència: dimecres de Cendra i divendres sant.
     abstinència: tots els divendres
   - obligatorietat dejuni: dels 21 als 60 anys
     íd. de l'abstinència: des dels 14 anys fets
   - les conferències episcopals poden canviar els dies
     íd. el contingut per obres de caritat o exercicis de pietat
   - valor noves prescripcions: dimecres de Cendra (23 II)
     llocs especials (p.e. Espanya: Butlla): 6 mesos de pròrroga.

ESPANYA: La conferència episcopal

1. L'episcopat espanyol ha celebrat (26 febrer - 3 març) una reunió plenària molt important. Finalitat: constituir la "conferència episcopal" i elegirne (per votació) els càrrecs. La Conferència episcopal és l'organisme superior de l'Església espanyola a nivell nacional-espanyol. La Conferència de Metropolitans queda sense efecte.

2. Alguns resultats de les eleccions:
   Card. Quiroga Palacios (Santiago): President. Mr. Casimiro Morcillo (Madrid): Vice-president. Mr. Guerra Campos (aux. Madrid): Secretari.
   Presidents de Comissió
   Apostolat seglar: Mr. Casimiro Morcillo (Madrid)
   Apostolat social: Card. Bueno Monreal (Sevilla)
   Caritat i assistència social: Mr. Marcelo González (coadj. Barcelona)
   Ensenyament: Mr. José López Ortiz (Tuy)
   Litúrgia: Mr. V. Enrique Tarancón (Oviedo)
   Ortodoxia i Moralitat: Mr. Muñoyerro (castrense)
   Seminaris: Mr. Marcelino Olaechea (València)
   Representants de zona: sis delegats:
   Arq. de Burgos (García Sierra) — Bisbe de Girona (Jubany)
   Arq. de Pamplona (Delgado Gómez) — Bisbe de Huelva (García Lahiguera)
   Arq. de Orense (Tamiño) — Bisbe de Sigüenza (Castán)
   President Honorari Vitalici: Card. Pla i Deniel

3. Paraules del President i Vice-president elegits

   - Card. Quiroga Palacios (vegeu "El Correo Catalán" 1 març)
     "La verdad es que cualquier obispo hubiera sido bueno para este cargo. Sobre todo si se tiene en cuenta el equipo de colaboración: el episcopado español" (...) "La Iglesia española no tiene graves problemas. Los tendría si estuviéramos en un país descristianizado. Pero esto no ocurre, nuestro pueblo es cristiano".

- Mr. Morcillo: Conferència sobre la llibertat religiosa segons el Concili, donada al Saló d'actes de l'I.N. de Previsió, de Madrid, el 24 de febrer (abans de l'elecció, doncs) (vegeu "Pueblo" 25-2-66)
  Els titulars del diari diuen: "Los obispos españoles sufrimos incomprensión (dentro y fuera de España). En ningún momento nos mostramos hostiles a la legítima libertad religiosa. La legislación sobre el matrimonio permanecerá inmutable. Incluso para los no católicos el estudio de nuestra religión debería ser obligatorio".
  Sobre la llibertat religiosa a Espanya, "Pueblo" transcriu:
  "Al haber de pasar en España del régimen de tolerancia, vigente hasta ahora, al régimen de libertad religiosa es de justicia reconocer que el Estado español se atuvo, ejemplarmente y no sin sacrificio, a las normas reiteradamente dadas por la Santa Sede; y es necesario reconocer también que ningún país arriesga tan altos valores religiosos, morales, nacionales, sociales y familiares como España al aplicar en sus leyes y costumbres la declaración conciliar".

FRANÇA. Cap al Presbyterium

L'aplicació del Concili demana la creació d'organismes en els distints bisbats. A França, 11 bisbats ja han constituït aquest organisme. Entre ells:

- PARÍS: Els 1.600 sacerdots diocesans han votat 80 representants. L'organisme no és definitiu, perquè es preveu la divisió de la diòcesi; però s'ha constituït per tal de no retardar l'aplicació del Concili. Hi ha hagut votacions per correspondència, segona ronda en cas de "ballottage" i --fet significatiu-- els arxiprestats de més de 35 sacerdots havien de votar dos representants: obligatòriament un de més de 40 anys i un de menys.
- **BORDEUS** : S'estan constituint uns comitès; però ja existeix un consell pastoral format per sacerdots (votats), seglars (votats pels Moviments) i religiosos.
- MARSELLA: Cinc comissions formades per sacerdots (nomenats uns, votats altres) i seglars.
- VERSALLES: Comissió sacerdotal de 24 sacerdots (15 votats) que han de representar el "Presbyterium" davant el bisbe, treballar positivament i comunitàriament, però amb objectius concrets: per això s'han format 3 sub-comissions (qüestions doctrinals, espirituals i pastorals).

FRANÇA. El baptisme dels infants

1. El 6 de desembre de 1965 l'assemblea plenària de l'episcopat adoptava un document sobre: "La pastoral del baptisme dels infants".
2. El 26 de febrer d'aquest any els bisbats de París, Meaux i Versailles publicaven unes orientacions pràctiques per aplicar-lo.
   - els pares demanaran directament el baptisme al sacerdot.
   - la preparació comportarà unes trobades dels pares amb el sacerdot, preferentment per grups.
   - pares i sacerdot determinaran la data del baptisme: "convé no retardar-la indegudament... però convé també donar temps als pares perquè reflexionin sobre l'abast religiós del seu pas".
   - un dels padrins, almenys, serà escollit "en funció de la seva calitat cristiana"; seran instruïts sobre la responsabilitat que els pertoca "en l'educació de la fe del fillol".
3. L'arquebisbe-coadjutor de París, fa precedir aquestes orientacions amb una nota: es tracta d'afavorir "la lleialtat de l'actitud dels pares davant Déu... És bo permetre a tothom que s'interrogui sobre la seva actitud sincera i païda" a Jesucrist. "Demanar un temps abans de batejar l'infant no és refusar el baptisme, sinó preparar-lo.
4. Als inicis de l'Església els batejats eren homes i dones grans, personalment convertits a Jesucrist i degudament catequitzats.
   Però ben aviat, i de manera tota natura, van ser batejats els fills dels pares cristians.
   Posteriorment el concepte de "societat cristiana" de l'època de cristiandat va embullar les coses: el que compta ja no és la fe personal dels pares, sinó tot el muntatge d'una societat, dita cristiana. El registre parroquial fa, també, les vegades de registre civil; que només és establert, a França, després de la Revolta.

La "nova" pastoral ve a situar les coses en el seu punt just: el Baptisme és el sagrament de la fe. Abans de fer batejar el seu fill, els pares han de reflexionar sobre la seva fe i sobre el sentit religiós de l'acte que volen celebrar.

El Sant Ofici, promotor més que no defensor

Al darme este cargo, Pablo IV ha querido demostrar con hechos que, en adelante, el Santo Oficio no será una congregación de "defensa", sinó de "promoción" de la doctrina; que los encargados del S.O. en su nueva fisonomía conciliar, más que policías de la ortodoxia, seremos "buscadores" y promotores de la verdad, se encuentre donde se encuentre.

(Charles Moeller. Vida Nueva, 26-2-66, p.4)

Religió, llengua i política

Bélgica es una victoria de la inteligencia sobre los instintos, del sentido ciudadano contra las tentaciones demagógicas. El "pacto de los belgas" es una voluntad de no violencia entre dos grupos a los que sólo puede unir una voluntad de fe nacional, pero a los que separan la lengua, la religión, los intereses económicos y la concepción del Estado...
En el N. del país existe la comunidad flamenca: 5 millones de personas, por lo general "de derechas", religiosos, con un idioma parecido al danés y muy unidos al pueblo alemán. En el S. están los valones: 3 millones en total; éstos son, por lo general, anticlericales, socialistas y hablan francés.

(A. Alférez.- Vida Nueva 26-2-66 p. 5)

Normes del Concili i principis del Moviment

Pedro Recio agraeix al Marqués de Valdeiglesias la seva sinceritat en dir clarament, a les Cortes, que, en la hipòtesi d'haver d'escollir entre normes conciliars i principis del Moviment, escolliria aquests. I, afegeix: "Sólo decirle que lo agradecemos. Lo de su sinceridad. Y que admita Vd. la nuestra: Que entre las normas conciliares y los principios del Movimiento, uno, el que firma, se responsabiliza y acepta, no duda: elige las normas conciliares. Quizás porque en el fondo piensa que nunca llegará la hipótesis del antagonismo".

(Vida Nueva, 26-2-66, p.3)

L'evolució dels jesuïtes

Una evolució lenta, però profunda, s'està operant en els jesuïtes espanyols. La majoria de Jesuïtes joves adopten una actitud fermament contrària als actuals compromisos socials i polítics de l'Església espanyola.
La Companyia es va separant, amb més netedat cada dia, de les estructures actuals. I va obrint les portes a majors possibilitats d'experiència pel que fa als sacerdots obrers. Ho trobem aquí un signe d'un moviment real a l'interior de l'església espanyola ?

(A.C. Comín. Témoignage chrétien 24-2-66)

Instrumentalització del Concili?

Què pasará ahora con el concilio? Para mí lo más peligroso es, sin duda, su "instrumentalización". Los grandes nombres prestigiosos suponen siempre una tentación para todas las fuerzas poderosas de la humanidad...
El Concilio empieza a ser nombrado con respeto por las bocas de todos los poderosos. A priori no podemos condenar esta emulación... Pero es urgente intentar una exégesis científica del Concilio que esté por encima de todo prejuicio confesional, ideológico, político o social.

(José Mª. González Ruiz-Cuadernos para el diálogo nº. 27 p.7)

h e m l l e g i t

J.Mª.T.

- "Els jesuïtes evolucionen", una bona nota sobre l'affaire motivat pel sermó del P. Armentia, a Bilbao. ("Témoignage chrétien", 24 febrer)

- Uns articles del P. Octavi Fullat a "El Correo Catalán", sobre problemes d'ensenyament i llibertat religiosa.
  Del mateix P. Fullat, a "Cuadernos para el diálogo" (n. 27 p.20-21) "Los religiosos de enseñanza".

- Sobre el treball del Sacerdot
  Parole et Mission, gener 1966
  Masses ouvrières, gener-febrer 1966

Hogar del Libro, S. A. - Vergara, 3 - Barcelona-2
Degudament autoritzat. Amb llicència eclesiàstica. Dipòsit legal N.° B. 24746 - 1964

post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions post-concili - església - informacions

vida del concili

Nº. 73 (Post-Concili) 2 d'abril de 1.966

EL PROBLEMA DE LA REGULACIÓ DELS NAIXEMENTS

La comissió: nous nomenaments

El Sant Pare, Pau VI, ha nomenat president de la comissió encarregada d'estudiar la qüestió de la regulació dels naixements, al cardenal Ottaviani, Pro-prefecte de la Congregació de la doctrina de la fe. Els cardenals Doepfner, de Munich, i Heenan, de Westminster, han estat nomenats vice-presidents. També formaran part de la comissió, com a membres, d'altres quatre cardenals (Suenens, Gracias, Shehan i Lefebre) i nou arquebisbes i bisbes, i el dominic suís P. E. de Riedmatten com a secretari.
Aquests nomenaments fets públics oficialment el passat dia 7 de març eleva a 75 el nombre de membres de l'esmentada comissió.

Recordem

- Que la comissió encarregada d'estudiar la qüestió de la regulació dels naixements va ésser creada pel Papa Joan XXIII en la primavera de 1963.

- Que al començament, aquesta comissió tenia solament sis membres: tres laics i tres eclesiàstics.

- Que el rol de la comissió és de preparar i presentar al Papa els elements de reflexió i d'informació que permetran en el seu dia prendre una decisió sobre el problema.

- Que el Papa, Pau VI, el mes de gener de 1964 va aumentar a dotze el nombre de membres de la comissió, i per la tardor del mateix any, a seixanta membres, havent-hi cridat a col·laborar-hi, si bé no oficialment, alguns metges i experts en demografia.

- Que en la comissió esmentada hi ha solament dos espanyols: el Prof. López Ibor, psiquiatre, i el jesuïta P. Zalba, professor de Moral, a Roma.

- Que la comissió s'ha reunit solament cinc vegades: 1ª. sessió, setembre de 1963; 2ª. sessió, abril 1964; 3ª. sessió, juny 1964; 4ª. sessió, març 1965; 5ª. sessió, juny 1965. A l'acabament de cada una d'elles s'ha presentat una memòria detallada, al Papa, dels seus treballs.

EL PROBLEMA DE LA REGULACIÓ DELS NAIXEMENTS

Interés pel tema

De "La Vanguardia" del 26 de març:
"Pocos temas han suscitado tanto interés en el hombre de la calle. La cuestión de los hijos afecta a todos y es natural que todos reaccionen con expectación, un poquillo mestizada de morbosidad en algunos casos, pero de cualquier modo, repleta de posibilidades.
No menor es el interés de la Iglesia, precisamente por conocer al hombre tan implicado en el problema. La Iglesia lo estudia a fondo con seriedad y calma pero con este matiz especial que confiere a su actuación de los últimos tiempos: no queriendo dar unas normas que en algún aspecto pudiera la gente sentir como emanadas "desde fuera" de la aspereza vital, sino meditadas justamente en función de ella. Este es el sentido de la presencia de varios matrimonios en el seno de la comisión que examina el asunto. La palabra que en su día se pronuncie, no será un consejo ni un mandato friamente despegados del drama de tantos hombres y mujeres anónimos, sino un eco fiel del mismo, aunque elaborado bajo la luz de la fe y de la ciencia".

Opinions

La posició fins ara mantinguda pel Cardenal Ottaviani en aquest problema de la regulació dels naixements era estrictament fidel a la doctrina tradicional. Recordem que en la seva intervenció a l'aula conciliar el 30 d'octubre de 1964, va proclamar el seu desacord amb la redacció de l'esquema XIII en aquest punt, doncs, segons ell: "Aquest text contradiu manifestament el fi del matrimoni que no posa límits a la procreació". En la seva intervenció va parlar de les famílies nombroses i va fer al.lusió a ell mateix dient: "Jo soc l'onzè fill d'una família de dotze fills".

Si bé les opinions del cardenal Doepfner respecte al problema de regulació dels naixements no ens són massa conegudes (malgrat que sembla que per a ell la solució es trobaria en un concepte filosòfic més aprofundit de la naturalesa humana) sí en canvi que l'altre vice-president, el cardenal Heenen, de Westminster, ha fet públiques diverses vegades les seves posicions personals i el seu punt de vista.
Cal recordar concretament que l'any 1964 parlant en nom dels Bisbes de Gran Bretanya va dir: "La campanya a favor de la "píndula" anti-conceptiva no pot ésser una resposta als problemes dels casats com no ho eren els mètodes anti-conceptius que es feien servir fins ara."
Durant la tercera sessió del concili va atacar amb violència al P. B. Haring, professor de moral de l'Alfonsianum de Roma, i parlant a l'aula el 22 d'octubre va demanar la creació d'una nova comissió per l'estudi d'aquest problema en la qual hi tinguessin participació especialistes laics i sacerdots amb una llarga experiència pastoral.

Una data

Segons "La Croix" del 24 de març, el Papa, Pau VI, ha demanat a la comissió per la regulació dels naixements que dediquin tots els seus treballs en ordre a aquest problema a partir de després de Pasqua.
Sembla que el Papa voldria presentar ja alguns punts definitius el pròxim 24 de juny, festa de St. Joan, aprofitant la presència dels cardenals que acudiran aquell dia a felicitar-lo.

LA COMISSIÓ MARCELLIN DE FRANÇA

El Ministeri dels "Affaires Sociales" de França, ha fet públics, el passat dia 22 de març, els resultats d'un estudi entorn a les conseqüències eventuals en la salut, dels productes anti-conceptius. (El nom anti-conceptiu no hauria d'usar-se per no expressar prou bé la veritable naturalesa dels medicaments. El nom corrent és "píndula" anovulatòria).
L'estudi va ésser realitzat per una comissió establerta pel Ministre de la

EL PROBLEMA DE LA REGULACIÓ DELS NAIXEMENTS

Salut Pública, de França, Raymon Marcellin, de la qual aquesta comissió en va rebre el nom de "Comissió Marcellin" o també "comissió dels savis". La Comissió Marcellin era composta per dotze metges i un psiquiatre. Els metges eren de les següents especialitats: un ginecòleg, dos biòlegs, un pediatre, un hematòleg, dos canceròlegs, un farmacòleg, un endocrinòleg, un embriòleg, un neuròleg i un especialista en medicina genètica.

Les respostes

La resposta de la comissió Marcellin en el seu estudi no és pas un veredicte definitiu sinó un consell de prudència i el seu àmbit és exclusivament científic i mèdic, deixant de banda tota consideració moral o religiosa. Els punts fonamentals de la resposta de la comissió són:

- Els productes anti-conceptius utilitzats actualment tenen com afecte suspendre temporalment la fecunditat, la qual queda restablerta des que es deixen de prendre aquests productes.
- Si bé per a la dona de bona salut no tenen contraindicacions especials aquests medicaments, si que cal fer atenció a les modificacions de certs factors sanguinis que tal vegada poden afavorir la trombosi. Cal fer atenció també al risc hipotètic d'una acció cancerosa.
- L'ús d'aquests productes exigeix una especial vigilància en aquelles dones que presenten antecedents trombo-embòlics, diabètics, psicopàtics, i d'altres.
- Les incerteses actuals sobre els afectes dels anti-conceptius estudiats no són pas més fortes que les que es tenen respecte a d'altres medicaments d'ús corrent. Per això no seria conseqüent prohibir l'ús d'aquests productes a títol terapèutic quan es tracta de curar o d'atenuar certs síndromes patològics contra els quals tenen eficàcia aquests medicaments o per tal d'evitar l'embaràs mèdicament desaconsellat.
- Són desitjables nombroses investigacions clíniques, biològiques i estadístiques en perfeccionar els nostres coneixements sobre aquests medicaments i reduir-ne les incerteses.
- Cal fer algunes reserves quan es tracta d'usar sovint d'aquests medicaments durant llargs períodes amb una finalitat preventiva. La responsabilitat del risc -encara que sigui feble en dones de bona salut- recau sobre la persona que usa del producte per la seva conveniència personal i no pas el metge n'ha d'ésser responsable.

REACCIONS després de l'informe

- "El Moviment francès pel planning familiar" ha deplorat que l'estudi fet per la comissió Marcellin parli infundadament d'una hipotètica acció cancerosa, ja que les mateixes substàncies que es troben en aquests medicaments estudiats s'utilitzen pures o diferentment combinades des de fa molt de temps i aquesta hipòtesi no ha estat confirmada.
  Es queixa també que es digui que les investigacions són insuficients, ja que les investigacions químiques, biològiques i estadístiques són plenament satisfactòries i han estat comprovades a escala mundial.

- Antoine Wenger, a "La Croix" del 24 de març deia:"La informació donada dimarts a la tarda per la televisió i per la ràdio no s'havia pas de pronunciar sobre el problema moral de l'ús dels anti-conceptius. Però allò que ens ha semblat greu és haver deixat creure que no existia cap problema moral, essent així que aquest problema existeix objectivament i que milions d'espectadors en són conscients. Nosaltres doncs, ens sentim obligats en consciència a recordar aquest aspecte del problema i volem insistir en aquesta qüestió".

Octubre de 1967: Primera reunió del sínode de Bisbes

El passat 8 de març, Pau VI en una audiència concedida a la comissió permanent per als congresos internacionals de l'apostolat seglar, va anunciar que probablement les dates del futur congrés internacional, de l'onze al divuit d'octubre de 1967, coincidirien amb la primera reunió del Sínode de Bisbes. Aquesta presència simultània -va dir el Papa- de representants del col.legi episcopal i dels laics de tot el món, a Roma, podria ésser una feliç coincidència.
En aquesta reunió de la comissió permanent hi eren presents el president , príncep de Lowenstein i el professor Sugranyes de Franch. Es creu que el vinent congrés mundial reunirà uns dos mil cinc-cents participants de tot el món, a Roma.

Un número especial de l'Osservatore della domenica

"L'Osservatore della Domenica" -setmanari il.lustrat de la Ciutat del Vaticà- ha publicat un número especial de 226 pàgines dedicat al Concili.
Aquest número especial ha estat presentat a la premsa per Mons. Felici, secretari del Concili Vaticà II, i ara secretari general de la comissió central post-conciliar, i els ha fet notar que malgrat no ésser una publicació oficial s'hi contenen valioses informacions sobre la preparació i les quatre sessions conciliars.
En aquest número hi han col.laborat cardenals, bisbes, religiosos, pèrits, laics, observadors de les esglésies i comunitats cristianes separades (p.e. Cullman, el pastor Boegner, el Dr. Ramsey de Canterbury, etc.)
Com a curiositat va donar la xifra del cost total del Concili que puja a 4.500 milions de lires, que venen a ésser uns 450 milions de pessetes.

Unes declaracions de Mons. Garrone, pro-secretari de la Congregació de Seminaris

"La Croix" del dia 12 de març publica unes declaracions de Mons. Garrone. Preguntat pel seu punt de vista respecte al naixement i desenvolupament de les vocacions contesta: "Estic convençut que el despertar del "reclutament" sacerdotal va lligat a l'acceptació d'un cert nombre de dades de fe i de dades de fet que tenen una immensa importància: s'han de buscar les vocacions per l'Església i no pas per la diòcesi i també s'han de buscar en un sentit missioner. Un cert tancament i una visió massa curta de les perspectives apostòliques paralitzen avui dia la gràcia".

"Institut Ecumènic d'investigació teològica"

Un grup de teòlegs catòlics, ortodoxos, protestants i anglicans, reunits a la vil.la Serbelloni (centre de trobades de la fundació Rockefeller) situada a Bellagio, al llac de Como, a Itàlia, s'ha constituït en consell acadèmic d'un Institut Ecumènic d'Investigació Teològica que ha d'ésser fundat a Jerusalem, a Jordània.
Aquesta decisió respon a una invitació de la federació internacional d'Universitats catòliques, a la qual el Papa, Pau VI, ha confiat la iniciativa d'aquest projecte.
En recents trobades ecumèniques, s'havia desitjat un programa d'investigacions teològiques comunes, de les quals el tema principal seria l'acció redemptora de Déu en la història i el significat d'aquesta acció per als homes d'avui. Aquest Institut ha estat planejat per a realitzar aquest objectiu. Formen part d'aquest consell acadèmic: el P. Congar O.P., el professor O. Cullman (església luterana), el Dr. J. Kelly (anglicà), R. Schnackenburg (catòlic), Ch. Moeller (catòlic) subsecretari de la Congregació per la doctrina de la fe, etc. Altres nomenaments seran anunciats més endavant per al Consell.

J.T.

Hogar del Libro, S. A.-Vergara, 3-Barcelona-2
Degudament autoritzat. Amb llicència eclesiàstica. Dipòsit legal N.° B. 24746 - 1964